

**KRISTAUS
KARALIAUS**

LAIVAS

“Ir Petras išlipęs iš laivelio, ėjo viršum vandens, kad ateitų pas Jėzų. Bet pamatęs vėjo smarkumą, išsigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko, sakydamas: Viešpatie, gelbėk mane! Jėzus, tolydžio ištiesęs ranką nutvėrė jį ir tarė: Žmogau menko tikėjimo, kam abejojai?... Jėzus sudraudė vėją ir tarė: Nutilk, nurimk! Vėjas liovėsi, ir pasidarė didelė tyla. Tuomet Jis jiems tarė: Kodėl jūs tokie bailūs? ar dar jūs neturite tikėjimo? Juos apėmė didelė baimė, ir jie sakė vienas kitam: Kas gi Jis yra, kad ir vėjas ir jūra Jo klauso?”

XXV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Mato 24, 15-35

ANUO Metu: Jėzus tarė savo mokytiniais: Kuomet išvysite pranašo Danielio apskelbtą sunaikinimo nuobodą, stovinčią šventovę vietoje, — kas tai skaito, teišmano, — tuomet kas yra Judėjoje, tegul bėga į kalnus. Ir kas ant stogo, tenelipa žemyn ko nors pasiimtų iš savo namų, ir kas lauke, tenegrįžta savo juos pasiimtų. Deja gi neščioms ir žindžiančioms tose dienose. Melskite, kad jums netektų bėgti žiemą ar subatoje. Nes tuomet bus didis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebus. Ir jei tos dienos nebūtų buvusios sutrumpintos, neišsigelbėtų nei vienas žmogus; bet dėlei išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos. Tuomet jei kas jums sakytų: Štai, čia Kristus, ar tenai, netikėkite. Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys didžių ženklų ir stebuklų, taip kad būtų įvesti į paklydimą (jei tai būtų galima) net išrinktieji. Štai, aš jums išanksto apskelbiau. Jei tať jums sakytų: Štai, jis tyruose, neišėikite; štai namų gilumoje, netikėkite. Nes kaip žaibas išėina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kur tik bus matos, susirinks ir arelių. Tuojau gi po tų dienų suspaudimo saulė aptems, ir mėnulis nebeduos savo šviesos, ir žvaigždės puls nuo dangaus, ir dangaus galybės bus pajudintos. Tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus

LEKCIJA

Kol. 1, 9-14

BROLIAI: ir mes nuo tos dienos, kurioje išgirdome, nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad jūs būtumėte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine išmintimi ir išmone, kad elgtumėtės taip, kaip verta Dievo, jam visakuo patikdami ir nešdami vaisiaus kiekviename gerame darbe ir tapdami, Dievo pažinimu, sustiprinti visokia stiprybe sulig jo garbės galia parodyti su džiaugsmu visokiai išsvermei ir kantrumu, dėkodami Dievui Tėvui, kurs padarė mus vertus dalyvauti šventųjų tėvainystėje šviesoje, kurs išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo meilės Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo krauju, nuodėmių atleidimą.

ženklas, ir tuomet visos žemės giminės raudos ir matys žmogaus Sūną, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir didenybe. Jis siųs savo Angelu su trimitu ir su skardžiu balsu, ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus pakraščio iki kitam. Mokykitės prilyginimo nuo figų medžio: kuomet jo šaka jau darosi minkšta ir dygstą lapų, jūs žinote, kad vasara arti. Taip pat ir kuomet jūs visa tai išvysite, žinokite, kad jis arti duryse. Ištikrųjų, sakau jums, šita kartą nepraeis, iki visa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

Moteries ir motinos pareiga šeimoje, — tai būti visiems angelu sargu: lai-

minga toji kuri padėda Dievui išganyti žmones.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921, at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Paskutinis Sekmadienis

Paskutinieji dalykai —
Dievo verti darbai

TURIME paskutinįjį bažnytinių metų sekmadienį. Kitu sekmadieniu prasideda naujieji baž. metai. Sauliniuose metuose yra išskirstytos visos šventės. Bažnytiniai metai, galima sakyti, yra didis ratilas, kurio centre yra pats V. Jėzus. Tojo ratilo spinduliai yra V. Jėzaus gyvenimo paslaptys, Jojo Motinos šventės ir šventųjų dienos. Tie metai žmogui gyvenimą labai įvairina. Bažnytinių metų pabaigoje minimos pasaulio pabaigos paslaptys: V. Jėzaus atėjimas, paskutinis teismas ir Bažnyčios perėjimas dangun. Apie tai kalbama šios dienos šv. Mišiose. Šventasis Povilas (lekciijoje) šiandien tvirtai ragina Dievui dėkoti, kad esame jo Sūnaus karalijoje, t. y. Bažnyčioje, kad esame atpirkti ir nuodėmes atleisti. Turime rūpintis Dievo valią pažinti. Dievo valia yra Dievo ir Bažnyčios įsakymai vykdyti ir pareigos gerai eiti. Turime pasižymėti, sako apaštalas, geras darbas, rūpintis geriau pažinti Dievą, būti ištvermingi ir kantrūs. Būdami Dievo karalijoje, jo Bažnyčioje, ir elgtis turime kaip Dievo karalijoje, jo Bažnyčioje, ir elgtis turime kaip Dievo verti. Ne bet kaip elgtis: elgtis kaip Dievo verti, pagarbiai ir uoliai. Regis, apaštalas mus mato ir mūsų laikams taiko tuos žodžius. Evangelija kalba apie pasaulio pabaigą. Bažnyčia savo maldomis karštai Dievą prašo, kad žmonių valią į gerą lenktų, kad žadintų gerus norus, kad žmonės naudotųsi atpirkimo vaisiais ir kad gautų vis gausesnių malonių. Antroji malda (sekreta) yra tokia aiški ir graži, kad ją duodame ištisai: Būk palankus, Viešpatie, mums prašant. Priėmęs mūsų — žmonių aukas ir maldas, atsiverski į save ir mūsų širdis, kad mes atsipalaidavę nuo žė-

minių norų (nuo to kas nuodėminga), trokštume dangaus dalykų”.

Dievas nori, kad žmogus rūpintųsi ir žeminiiais reikalais. Tačiau jaisiais rūpindamasis žmogus turi vengti nuodėmės. Paskutiniąja maldą (po kom.) prašomės, kad šv. Komunija savo gydomąją galia išgydytų visą kas mūs sieloje iškreipta. Šventųjų Mišių maldos mini visus mūsų reikalus. V. Jėzus, būdamas pats šviesa, ir mums, duoda šviesą ir tiesą. Dėl to V. Jėzų prašome, kad nužengęs ant altoriaus ir priimtąs šventąją Komuniją, pašalintų mūsų sielos kreivybes, klaidingas mintis ir negerus norus, prietarus, žodžiu, visa kas negera, nuodėminga. Šiandien tųjų malonių šiomis maldomis prašome visam katalikų pasauliui. Daugelis žmonių nė nežino, kaip už juos Bažnyčia meldžiasi ir ko jiems maldauja.

MUMYSE DIEVAS

Mes ateisime

MES esame Dievo bažnyčia. Tai dažnai mums primena tautų apaštalas šv. Povilas.

“Tie namai mes esame”. (Žyd. 3, 6), “Ar nežiote, kad jūs esate Dievo bažnyčia?” (I Kor. 3, 16). “Jūs esate gyvojo Dievo bažnyčia”. (2 Kor. 6, 16).

Ne pats šv. Povilas tai pramanė; jis remiasi paties Išganytojo žodžiais: “Jei kas mane myli..., mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę” (Jono 14, 23).

“Mes ateisime”. Kas ateis? Mes, Tėvas, Sūnus ir šv. Davia; Mes, kurie esame viena. “Mes ateisime” ne vien paprastu Dievo visur buvimu; ne; atėjimas bus nepaprastas, laisvas, iš grynios meilės. Tu susijungsi su Mumis ne kaip tvarinys su Krūrėju, bet kaip draugas su draugu.

“Mes ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę” Mes pasiliksim ir patys nebenorėsime išeiti, todėl mes būsim pas tave amžinai. Tik tu vienas savo nuodėmėmis gali Mus išvartyti. Ir tada, tada Mes eisime, tada Mes turime išeiti. Bet iki to laiko Mes tavyje būsim ir gyvensime; tau tai užtikriname Kristaus žodžiais. Žinomi yra ir šv. Petro žodžiai. Nors sunku juos išversti, bet jie labai gražūs ir aiškūs. Apaštalų kunigaikštis moko pirmuosius krikščionis sakydamas, kad jie bus “dieviškos prigimties dalininkai”, jei ištvers malonėje. (2 Pet. 1, 4).

Kristoforai

Tą Dievo buvimą mūsų sieloje galime pavaizduoti daugybe palyginimų.

Jau dažnai mąstėme apie Betliejaus paslaptį. Gyvai įsivaizduokime ir dabar tą prakartėlę, kurioje yra pats Išganytojas, Dievas-Žmogus. Dieviška malone mes esame gyvos prakartės ir savyje nešiojame ne tik Kristaus žmogystę, bet ir Dievybę. Savo mistiška prasme pirmosios trejų Kalėdų Mišių primena mums amžinąjį žodžio gimimą iš Tėvo, antrosios — laikiną gimimą Betliejuje ir trečiosios — dvasišką Dievo gimimą kiekvienoje sieloje pašvenčiamąja malone.

Tą patį dalyką galime palyginti ir su ciborija. Joje yra Jėzus, Dievas-Žmogus. Malonės dėka mes esame lyg tokios gyvos ciborijos ir savyje nešiojame ne Kristaus žmogystę, bet ir tai, kas yra dar daugiau, — Jo dievybę.

1914 metais belgų vienuolės bėgo nuo vokiečių kareivių į Olandiją ir nešėsi švenčiausiąjį, kurį vyresnioji paskubomis paėmė iš tabernaklio. Kokia laimė buvo tai vienuolei, kuri galėjo nešti savo Viešpatį. Ji tada tikrai pagalvojo, kad mes kiekvieną dieną, nors ir ne lygiu būdu, bet iš tikrųjų nešiojame Dievą savyje.

1916 metų birželio 16 d. vienas kareivis neleido klebonui gelbėti švenč. Sakramento iš degančios bažnyčios; jis

pats šoko per liepsnas ir, išnešęs pro langą, perdavė jį kunigui. Aišku, jis turėjo būti geras krikščionis ir didžiamosi galėdamas bent keletą minučių nešti savo gyvąjį Dievą.

Kokia yra mums garbė, kad kiekvieną akimirksnį turime su savimi savo Viešpatį, jei tik esame pašvenčiamos malonės stovyje. Kur tik eisime, Jis yra mumyse, ne tik pas mus, kaip buvo pas tą vienuolę, kareivį arba kaip buvo pas tą vienuolę, kareivį arba kaip pas popiežių. Aleksandrą ir T. Daylę, kurie Jį nešiojo su savimi ant krūtinės auksinėje dėžutėje. Su kūnu Jis yra mumyse tik po šv. Komunijos tol, kol pasilieka duonos pavidalas. Bet dvasišku būdu dėl pašvenčiamosios malonės Jis yra mumyse tol, kol tik mes to norime ir kol pasiliekame Jam ištikimi.

Esame dviese

Šventieji buvo perimti tos minties. Kartą šv. Liuciją Romos miesto prefektas paklausė: “Ar tavyje yra šv. Dvasia?” paklausė: “Ar tavyje yra šv. Dvasia?” — “Taip, kurie skaisčiai ir dorai gyvena, tie yra šv. Dvasios bažnyčia”, atsakė ji.

Žinomas yra šv. Ignaco Antijochiečio atsakymas ciesoriui Trajanui, kuris jį dėl krikščionybės pavadino vargšu. “Niekas tenevadina vargšu Ignaco, kuris nešioja Kristų!” — “Kaip, tu gali vadintis Kristaus nešiotu, Kristoforu?” — “Tai tikra tiesa, nes aš savyje turiu Dievą”.

Retkarčiais pats Išganytojas išrinktosios sieloms apreiskė savo buvimą sieloje.

Šv. Gertrūdei Jis pasakė: “Tave Aš išrinkau, norėdamas tavyje gyventi”. Bažnyčia jos šventėje meldžiasi: “Dieve, kuris Gertrūdosi širdyje pasirinkai sau buveinę”... Šventieji tą tiesą ne tik tikėjo, bet dar mistiniu būdu ją jautė. Tie žodžiai tinka ir mums Išganytojas sako: “Aš noriu tavyje gyventi, Aš

tam 'ave išsirinkau". Tai tikra tiesa, tai dogma.

Gerai krikščionys tą tiesą gerai žino ir pagal ją gyvena. Stai, kaip jos perimti buvo pirmieji krikščionys.

Pasakojama, kad Origeno tėvas Leonidas pamaldžiai kartą lenkėsi prie savo lopšyje gulinčio kūdikio, noredamas pabuciuoti jo krutinę. Kai kiti tuo stebėjosi, jis atsakė: "As garbinu Dievą, kuris yra šio mažo krikščionio šidyje".

Pats Origenas, vėliau, kalbėdamas apie pašvenčiamąją maionę ir su ja susijusių mūmų esančių dievišku gyvenimu, pažymi: "Aš žinau, kad mano siela yra būstas. Ji yra būstas tada, kai joje gyvena Dievas, kai ji turi Kristų ir Sv. Dvasią".

Kitas gal dar gražesnis pavyzdys. Viena bevaikė motina pagaliau susilaukė dukrelės, kurią jai atnesė apkabinti. "Ne", sakė ji, "Ne dabar, bet tik tada, kai bus pakrikstyta". Maža motinų turi tokį tikėjimą.

Ne mažiau nuostabus yra bretonų poeto Botreljo pavyzdys. Kartą pakviestas liūdyti į teismą, pastebėjo, kad salėje nėra kryžiaus. Kai priešai kai reikėjo pakelti ranką, jis, dėdamas ją ant krūtinės, pasakė: "Čia yra Dievas".

Kokia nuostabi ir kilni mintis, norintiems ją suprasti. "Visas krikščioniškas gyvenimas", rašo Dr. Pėriė, vienas katalikiško jaunimo organizacijos vadovas, "Man atrodo esąs pasakytas tuo trumpu dėsniu: per visas savo gyvenimo dienas gyventi su Kristumi ir Jė, Dievą, Draugą, Bičiulį ir Mokytoją, visuomet savyje turėti ir jausti. Kokia stipri turi būti siela, kuri visada gali sakyti: "Aš ne viena, mes esame dviese: Jis ir aš!".

Dėl to sekime vieno kunigo patarimu: "Tavo siela tebūnie tabernakulis, prieš kurį tu dažnai turėtum atsiklaupiti, garbindamas tavyje gyvenantį dievišką Svečią".

D. Š.

Tu greit ateisi...

Tu greit ateisi, Mylimasis,
Tave šaukiu širdies balsu;
Bet ką gi mano sieloj rasi?
Joje taip tuščia ir tamsu!

Tu greit ateisi, Jėzaus mielas;
Jau ryto skambina varpai...
Kodėl tačiau, o mano siela,
Laikais sustingusiai, šaltai?

Tu greit ateisi... Giesmes rojaus
Giedos tau skleistis angelai;
Ak, kaip dar maža teaukojaus;
Nėr kuo sutikt Tave šventai!

Tu tuoj ateisi... Tavo tarno
Ranka jau laimint iškelta...
O aš lyg paukštis koks be sparno,
Širdis vis dar tokia šalta.

Jau ateini, gerasis Jėzau!
Turėčiau meile užsidegt...
Tačiau jausmai visai išblėso,
Šventų sielų nemoku sekt.

Jau Tu čia pat... Ir norint nieko
Tau nekalbės mana širdis —
Aš sušėvim tol pasilieku,
Kol Tavo meilė man nušvis.

Teisieji gi gyvena per amžius, jų užmokestis pas Viešpatį, ir rūpestis apie juos pas Augščiausiajį. Todėl jie gaus garbės karalystę ir blizgantį vainiką iš Viešpaties rankos, nes jis dengs juos savo dešine ir savo šventu petimi gins juos. Išmin. 5, 1 -17.

•
Kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas. Luko 18, 14.

"Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim". (Luk. IX, 23.)

•
Ar galėtum miegoti ir valgyti keletą dienų su lavonu savo kambaryje? Kiek gi dienų praleidi su savo lavonu virtusia siela!

Dievo-Žmogaus Auka

1. Svarbus — tik vienas dalykas

NAKTĮ ligoniui labai sunku: neužmiega, kankinasi ir laukia dienos. Uždegtas žiburėlis jį šiek tiek suramina. O kai pateka saulė, tada daug linksmiau.

Izraelitų tauta, belaukianti Išganytojo, buvo panaši į tą ligonį. Ją kankino nuodėmės, bet negalėjo iš jų išsivaduoti. Žinojo, kad patekės saulė, ateis Mesijas ir išgelbės iš sielos kančių. Senojo Testamento aukos buvo lyg tas ligono žiburėlis, suraminęs žydų tautą, belaukiančią užtekančios saulės, Kristaus aukos.

Štai, vieną dieną išsipildė amžių ilgesys. Rasojo dangus, ir išlijo Teisųjį; Kristus nužengė į žemę ir tapo žmogumi. Amžinasis, tobiliausiasis, visagalis Dievas atėjo išvaduoti ne tik žydų tautos, bet ir visos žmonijos.

Visų pirma savo pavyzdžiu parodė, kaip reikia paaukoti visą gyvenimą, kiekvieną dienos akimirksnį dangiškojo Tėvo garbei, permaldavimui, kaip Jam padėkoti, kaip iš Jo visko išprašyti. Visa tai įvykdai, išpildydamas ne savo norus, troškimus, o dangaus ir žemės Kūrėjo valią. „Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntė, kad ištesėčiau jo darbą“. (Jono, 4, 34). „Aš visuomet darau tai, kas jam patinka“ (Jono, 8, 29).

Jau užteko to švento ir dieviško gyvenimo Tėvui permaldauti ir žmonijai išgelbėti. Mat, Kristus kaip Dievas galėjo vien savo malda sutaikinti žmoniją su dangaus Viešpačiu. Bet Jis daug daugiau padarė: nepasakomai nusizeminimo, palikdamas dangaus garbę ir tapdamas menku žmogumi. 30 metų buvo menkoje Nazareto trobelėje; ten Jis buvo paklusnus savo kūriniams, ten Jis dirbo sunkius darbus, buvo neturtingas, visų užmirštas. O kiek kentėjo vėliau; Daug kas Jį keikė, paniekino...

Bet nepasitenkino tuo aukos gyvenimu. Jis taip mylėjo savo Tėvą, kad norėjo už mus Jo garbei paaukoti tai, ką tik galėjo. Jau žmogus, mylėdamas kitą, stengiasi daug daugiau ir geriau padaryti mylimajam, nors jis to ir nereikalauja; taip jis nori parodyti mylimam asmeniui.

O Jėzus surado būdą parodyti tokiai meilei, kurios niekas nepralengs. Jis pasiryžo atiduoti savo gyvybę, išlieti kraują, kentėti didžiausias kančias ir taip mirti. Tai kūno ir kraujo auka, laisvai paaukota.

Tą auką jau pradeda prieš mirtį. Pasiukoja savo mylimajam Tėvui nekruvinu būdu, pasiryžęs eiti ir laisvai pasiduoti priešams, kad auka, kuriai savo valia jau buvo nuopelnęs kryžiaus nuopelnus, kad toji nematoma auka įvyktų kruvinu būdu visų akivaizdoje.

Todėl paskutinėje vakarieniėje, aukodamas nekruviną auką, kurią paliko visų amžių žmonėms, apie kryžių ir tekalba. „Tai yra mano kūnas, kurs už jus duodamas...“, taria, stebuklingu būdu menką duonos gabalėlį paversdamas į savo švenčiausiąjį Kūną. Tai primena kryžiaus kančias, kurios Jo kūną išniekins, padarys menką visų žmonių akivaizdoje. Taip pat paėmė taurę po vakarienės ir tarė: „Ta taurė yra naujoji sandora mano kraujuje, kurs bus už jus išlietas“ (Luko 22, 19-20). Čia įvyko auka, nes pasiaukojęs pats Kristus. Kurs vėliau buvo prikaltas ant kryžiaus. Kryžius išorėje parodė begalinį Kristaus atsidavimą ir dvasioje padarytą auką dangiškojo Tėvo garbei ir permaldavimui.

2. Baisi mirtis

Po nekruvinosios aukos išeina į Alyvų darželį ir pradeda kruvinąją auką. Laisvai pasiduoda savo priešams; eina kentėti, nors aiškiai žino,

kad bus baisiai sunku. Žmogus jau kratosi tų kančių, kurias Dievas prileidžia ar siunčia. Bet Kristus kaip tikras kančių Karalius drąsiai paima kryžių, kuris bus Jo mirties liudininkas. Tai tikra auka — eiti dėl Dievo kentėti tų kančių, kurių lengvai galėtumei išvengti. Kristus paplūsta kraujuose, pakimba ant kryžiaus, dejuoja, jaučiasi apleistas. Štai, kruvinoji auka išsipildo. Ant kryžiaus kaba Dievas, priėmęs žmogaus prigimtį. Tai amžinasis Kunigas, išskętes savo kruvinas rankas permaldavimo ir garbės maldai. Tai švenčiausias Dievas, ant savęs prisiėmęs kiekvieno nusidėjėlio kančias, permaldauja Tėvą, tokį pat Dievą: taip vėl sutaukina Dangų su žeme. Auka baigiasi. Pasigirsta „išsipildė“, ir švč. Širdis nustoja plakti. Kūnas pamažu pradeda stingti.

Štai, kaip pasiaukoję Kristus, pasiryžęs kiekvienam žmogui atidaryti dangų ir tuo pačiu pagarbinti savo mylimąjį Tėvą. Jo auka traukiasi per visą gyvenimą, o mirtyje užsibaigia tobuliausiai, atiduodant gyvybę, mirštant paties subrendimo ir nenergingo darbo metu.

3. O aš?

Kristus gyvenimas — mūsų pavyzdys. Ką Karalius, išmintingasis Dievas, pati Išmintis, padarė, tai yra geriausia. Todėl ir Jo kario geriausias kelias tebus tas, kuriuo ėjo Kristus, — aukos kelias gyvenime ir mirtyje.

O kaip daro žmonės, kai kurie katalikai, kurie sakosi seką Kristumi, trokštą dangaus? Kristus sakė: „Aš visuomet darau tai, kas jam (Tėvui) patinka“ (Jono, 8, 22). Taip ir darė. Katalikai dažnai atvirksčiai sako; ne tiek žodžiu, kiek pačiu gyvenimu: „Aš visuomet darau tai, kas man patinka“. Taip paniekinami Dievo, Bažnyčios įsakymai, taip pats žmogus tampa dievuku ir tarnauja visiems prigimtųjų patraukimams: nesvarbu, ar jie leisti, ar ne, bet svarbu, kad jam patinka.

Geras dalykas, jei patinka tie dalykai, kurie yra leisti ir patinka Dievui.

Kas svarbiuose dalykuose eina priešinga kryptimi, vedančia nuo Kristaus pavyzdžio, ne tik neragaus tos laimės, kurioj Kristus amžinai džiaugiasi, bet pateks į ten, kur amžina prievarta verčiama sekti savęs išsižadėjimo ir aukos pavyzdžiu.

Laimingas, kurio gyvenimas panašus į Kristaus! To „kasdieninis valgis“ yra pirmoje vietoje ne savo norus patenkinti, bet nuo ryto ligi vakaro tarnauti Dievo garbei, dirbant, meldžiantis, kenčiant, juokiantis ir kitiems aukojantis. Dar laimingesnis tas, kurs laisvai aukojasi artimui, kurs laisvai apsiima kentėti, kad tik tuo labiau pagarbintų dangaus Tėvą, Jėzų ir šv. Dvasią! Taip Jis užpelnys malonių sau ir kitiems.

„Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš laikiau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje“ (Jono. 15, 10).

A. Šeškevičius, S. J.

Prie pakelės kryžiaus

Tu nuliūdai, gerasis Kristau,
Ir tavo skausmas toks gilus,
Audrų klajūnais mes dar klystam,
Dar tiesiam nuodėmių tiltus.

Pamiršo žmonės Tavo mirtį.
Pamiršo meilę be ribų.
Ir kiek dar tenka Tau patirti,
Biauriausio šmeižto ir kalbų.

Bet dar neliūsk, gerasis Kristau,
Palaimink mus šventa širdim.
Su didžia meile mes sugrįžtam:
Gyvent, kentėti su Tavim.

Stasys Krasauskas

VISUS KVIEČIAME Į KRISTAUS KARALIAUS LAIVĄ — JIS VISUS SAUGIAI NUVEŠ Į TIKROS LAIMĖS IR RAMYBĖS PRIEPLAUKĄ

Gyvybės šaltinis

(Pabaiga).

Šiluma

2. **Reikia šilumos.** Žiemos metu nieks neauga laukuose, nes didelis šaltis naikina visokią gyvybę. Žmogus, kad apsaugotų savo gyvybę, šildo savo namus, velkasi keliomis drabužių eilėmis.

Dangiškajai gyvybei reikalingą šilumą sudaro Bažnyčia su visomis savo apeigomis, šventėmis, giedojimais, gražiais paveikslais, gražiomis maldomis, puošniais pamaldų drabužiais, šventomis vietomis ir daiktais. Įeik tu į gražią bažnyčią, paklausk gražių giedojimų, gražių pamokslų, įsižiūrėk į paveikslus, stovylas, pažvelgk ir į dievotų žmonių veidus, dalyvauk visame tame kaip gyvas sąnaris, o pajusi naują savo sieloje karštį, pajusi jėgą, kuri traukia tave prie Dievo.

Priešingai, nueik tu į pagedusių žmonių tarpą, prisižiūrėk jų elgesiui, prisi-klausk jų burnojimams, dalyvauk jų pasilinksminimuose, teatruose, o pamatysi, kaip tavo siela ims šalt, kaip tas šaltis ims stumt ją tolyn nuo Dievo.

Kas tat nedalyvauja pamaldose, tas nedalyvauja katalikiškame gyvenime; kas šalinasi nuo katalikiškų draugijų, tas sušaldo ir numarina dangiška gyvybę, kurią yra gavęs per šv. krikštą, tas pasidaro dvasiškas lavonas.

Katalikų Bažnyčia yra tai šiltdaržis, kuriame auga gražios gėlės ir įvairūs žolynai net žiemos metu, nes palaiko šilumą, gi šiluma augina. Suprasime, kodėl Kristus nenumetė savo mokslo, savo sakramentų žmonėms po kojų, kad kiekvienas mindžiotų, kaip jam patinka, bet įkūrė Bažnyčią, joje sudėjo visus savo turtus ir per ją tiekia žmonėms išganymą, per ją gimdo, šildo ir gaivina dangišką gyvybę.

Kiekvieno tat kataliko pareiga yra priklausyt prie tos Kristaus įsteigtos

draugijos, prisidėt prie Bažnyčios narių ir gyvent jos gyvenimu, laikyt jos įstatymus. "Kas jūsų klauso, sako Išganytojas, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane niekina. Kas gi mane niekina, niekina tą, kurs yra mane siuntęs". (Luko 10, 16.). Kas tat nepriklauso prie Bažnyčios, negyvena jos gyvenimu, tas niekina Kristų, o kas niekina Kristų, niekina tą, kuris jį yra siuntęs — dangaus Tėvą.

Kaip tat klysta tie katalikai, kurie vadina save neva katalikais, bet nedalyvauja katalikiškame Bažnyčios gyvenime, nepriklauso prie parapijos, neprideda prie jos palaikymo, neina prie šv. sakramentų, sakydami, jog tai esą kunigų išmislas. Jie, niekindami Bažnyčios apeigas, šv. sakramentus, niekindami jos įsakymus, neklauso ir niekina pačią Bažnyčią. Kas gi niekina Bažnyčią, niekina Kristų, kuris įsteigė tą Bažnyčią, jie niekina ir patį Dievą, nes Išganytojas aiškiai yra pasakęs, kas niekina mane, niekina tą, kurs yra mane siuntęs — dangaus Tėvą.

Tokių apsileidusių katalikų dangiškas gyvenimas miršta, jiems šilumos stoka, kaip miršta gėlės ir žolynai rudenio šalnomis užstojus.

Maistas

3. **Reikia maisto.** Kiekvienam gyvam daiktui reikia maisto, kuris papildytų tuos nuostolius ir tuštumas, kurias Gyvūnas, kuris nesimaitina, miršta iš bado. Maisto tat reikia ir augalui ir vabalui ir gyvuliui ir žmogui. Tačiau ne visiems tanka tas pats maistas, — koks gyvūnas, kokia gyvybė, toks jo ir maistas. Kitoks maistas žmogaus, kitoks gyvulio. Gyvulys minta šienų, žmogui reikia duonos jis negali misti šienų.

Koks yra maistas dangiškos gyvybės? Kadangi sulig gyvybe ir maistas,

todėl dangiška gyvybė reikalauja ir dangiško maisto. Tą dangišką maistą sudaro duona, kuri yra nužengusi iš dangaus: "Aš esmi gyvoji duona, kuri iš dangaus nužengiau", sako Išganytojas žydams (Jono 6, 5). Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius; duona gi, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą. Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums, jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje. Nes mano kūnas tikrai yra valgis ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Jono 6, 53-57.

Žmonių kalba neturi aiškesnių žodžių, kuriais galima būtų išreikšti: 1. kad dangiškoji gyvybė turi maitintis, 2. kad tos gyvybės maistą sudaro kūnas ir kraujas paties Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1. Gyvybė turi maitintis. "Kas valgys tos duonos bus gyvas per amžius. Jei nevalgysite,... neturėsite savyje gyvenimo".

2. — Gyvybės maistas yra Kristaus kūnas. "Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas... Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje... Tas pasilieka manyje ir aš jame".

Maistas pasilieka žmogaus kūne, stiprina jį ir palaiko jo gyvybę; visi gyvūnai miršta badu, kuomet pritrūks ta maisto, kuomet nustoja maitinęsi.

Kristaus kūnas ir kraujas atlieka mummyse tas pačias pareigas. Jis pasilieka mummyse, jis stiprina ir gaivina amžiną gyvenimą. Kas atsisako valgyti Kristaus kūną ir gerti Jo kraują, tas badu numarina savo dangišką gyvybę, tas jos netenka, miręs gi tampa išskirtas iš dangaus gyventojų skaičiaus.

Tačiau maitintis gali tik gyvas daik-

tas, nes maistas nekuria naujos gyvybės, o tik palaiko esamąją; numiręs, negyvas daiktas negali priimti jokio maisto ir juo naudotis. Panašiai ir Kristaus kūną gali priimti tik tas, kuris yra antru kart užgimęs iš vandens ir Dvasios, kuris yra apkrikštytas.

Bet ir apkrikštyti ne visi gali naudingai valgyti Kristaus kūną ir gerti Jo kraują. Yra žmonių, kurie yra numarinę gautąją šventame krikšte gyvybę, ar tai badu ilgai neidami prie šv. Komunijos, ar sunkią nuodėmę, kuri ir vadinasi dėl to mirtina, kad marina gyvybę.

Šv. Povilas, ragindamas Korintiečius prie šv. Komunijos, ragina kartu, kad save išbandytų, ar yra verti to dangiško maisto, reiškia, ar yra gyvi dangiška gyvybe, ar nėra numirę: "Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todėl teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir teger a iš tos taurės. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno". 1 Kor. 11, 27-29.

Kas klausia – neklysta

KLAUSIMAS. — Ar Kristus dar kenčia švč. Sakramente?

ATSAKYMAS. — Ne, nebekenčia, nė nebegali kentėti, nes yra prisikėlęs ir amžinai laimingas. Bet mes galime ir reikia permaldauti švč. Širdį. Mat, kai Kristus kentėjo, pramatė ne tik ateities nuodėmes, kurios Jo kančias parkartino, bet ir gerų žmonių pastangas Jam atlyginti; tai Jį suramino ir sustiprino. Kai dabar mes stengiamės už save ir kitus Jėzaus Širdžiai atlyginti, tai įvykdome tą džiaugsmą, kurį Viešpats pramatė. Jis džiaugiasi ir dabar, kai mes Jį permaldaujame už savo ir pasaulio nuodėmes, nes Jo Širdis švč. Sakramente visada gali džiaugtis.

Užbaigkime pradėtą darbą

Tik bažnyčios sienos stovi

NEKARTĄ jau talpinome įvairias žinias apie Pietų Amerikos lietuvius, katalikus. Su džiaugsmu skaitėm žinią, kad Argentinos lietuviai jau pradėjo statyti savąją bažnyčią. Jau senai reikėjo tos bažnyčios. Tas reikalas buvo galutinai įvykdintas kai į Argentiną nuvyko Tėvų Marijonų Kongregacijos trys kunigai: kun. J. Jakaitis, kun. A. Andriušis ir kun. K. Vengras. Pradžią buvo labai sunki, bet su Dievo palaima ir kaikurių bendradarbiavimą galutinai pasiryžta pradėti statyti bažnyčią. Gavome žinių, kad jau tos bažnyčios kertinis akmuo buvo iškilmingai pašventintas. Bet, kaip žinome bažnyčia tik su sienoms nēr dar tinkama bažnytinėms pamaldoms ir katalikų visiems reikalams aprūpinti.

Pasitikėjo mūsų pagalba

Nors ir Argentinoj dirbantieji Tėvai Marijonai neturėjo daug lėšų, bet matydami, kad jau būtinai reikia bažnyčios vietinėms lietuviams, gerbiamieji Tėveliai pasiryžo pradėti statyti ir pasitikėti žmonių, ypač Jungtinių Amerikos lietuvių parama. Tokį pasitikėjimą iššaukė šių Tėvų Misijonierių iškilmingas išlydėjimo iškilmės, žmonių pažada, kad padės visuose pradėtuose darbuose.

Iki šiol daug aukų nusiųsta, bet dar gi labai daug reikia. Reikalas labai gyvas, patys gi lietuviai Argentiniečiai nepajėgia pasistatyti savo bažnyčią. Reiškia, pasitikėta mūsų duosnumu ir pagalba.

Sunkus bet ir malonus darbas

Savaimi aišku, kad ten darbas sunkus. Neturėdami dvasinio patarnavimo per ilgus metus, mūsų broliai ir seselės lietuviai jau atšalo, apsiprato gyventi be bažnyčios. Gi atšalusį asmenį

vėl sugražinti yra labai sunku. Bet kaip rašo vienas iš misijonierių: "sunku yra prikalbinti grįžti, bet džiaugsmo ašaros bėga kai matome prikaltą asmenį bažnytėlėje, o ką gi bekalbėti jeigu toks eina prie Dievo Stalo!".

Tėvai Misijonieriai vartoja visokiausius būdus, kad tik lietuvius vėl grąžintų prie Dievulio. Ruošiamos visokiausios pamaldos, steigiamos draugijos, rengiamos visokiausios ekskursijos į šventas vietas. Bet šis visas darbas būtų veltui jeigu nebūtų bažnyčios. Iki šiol buvo vartojama salė, bet tai negalėjo užimti bažnyčios vietą. Dėlto žūt-būt, nutarta tuojuos pasistatyti bažnyčią.

Su savo bažnyčia šis sunkus Tėvų Misijonierių darbas pasidarys daug lengvesnis ir žinoma žmonės greičiau skubinsis grįžti prie savo tikėjimo praktikų.

Patieksime daugiau žinių

Žinomas yra dalykas, kad kiekvienam lietuviui Jungtinėse Valstybėse yra įdomi kiekviena žinia apie brolius ir seses gyvenančius kitur. Dėlto ir patinka straipsniai apie Pietų Amerikos lietuvius. Kai tik gauname žinių ar paveikslų tuoj juos paduodame savo skaitytojams.

Gausios aukos

Per paskutinį mėnesį teko gauti keleta aukų Pietų Amerikos Tėvams Marijonams. Vienas kilnios širdies asmuo prisiuntė auka brangiai monstrancijai statomai Argentinos bažnyčiai. Kitas atsiuntė auką statymui, "kad kun. J. Jakaičio sunki našta šiek tiek palengvėtų". Kita didelė veikėja sako, "turiu keleta dolerių, nusiųsiu, Dievas man atmokės".

Užbaigkime pradėtą darbą

Pradėta bažnyčia statyti. Bet be mūsų pagalbos toji bažnyčia nebus pilnai

užbaigta. Nuoširdžiai į mus visus kreipiasi Pietų Amerikos Tėvų Marijonų viršininkas, gerb. kun. J. Jakaitis prašydamas pagalbos.

Ypač šiais laikais yra labai svarbu, kad šis statybos darbas būtų kuo greičiausia baigtas. Pasaulio neramumai, prekybos kliūtys viskas neigiamai paveikia. Juo šioji statyba turės ilgiau laukti juo sunkiau bus šią bažnyčia užbaigti.

Prisidėkime prie šios Argentinos lietuvių bažnyčios pastatymo. Padėkime gerb. Tėvams: kun. Jakaičiui, Andriui ir Vengrui! Jie sunkiai dirba, bet be mūsų pagalbos jų darbas labai, labai sunkus. Netik jie, bet visi Argentinos lietuviai bus mums amžinai dėkingi jeigu prisidėsime prie pastatymo jų didžiausio džiaugsmo — bažnyčios.

Kas svarbiausia toji bažnyčia bus nevienam lietuviui išganymo kelias! Per tą bažnyčią daugelis grįž prie Dievulio. Ir jeigu mes prisidėsime prie tos bažnyčios pastatymo, prisidėsime prie nevieno išganymo.

Norėdami visokiausiais būdais palengvinti tiems, kurie norėtų prisidėti prie šio tikrai misijonieriško darbo, siūlomės patarnauti visiems persiuntinėdami prisiųstas aukas Argentinos Bažnyčiai ar Tėvams Marijonams Pietų Amerikoje esantiems. Siųskite tiesiog į "Laivas" 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill., paminėdami kam pinigai skiriami.

Ištieskime pagalbos ranką Argentinos lietuviams. Padėkime jiems pasistatyti bažnyčią kurioj galėtų Dievulį garbinti, atlikti savo katalikiškas pareigas bei semtis reikalingos pagalbos savo sunkiame gyvenime.

Ištieskime pagalbos ranką ir laikui atėjus, Dievus išties mums pagalbos ranką!

Vieni dalina, ką turi savo, ir darosi turtingesni; kiti gi plėšia ne savo, ir jie visuomet neturte. Pat. 11, 24.

Dvasios Didvyriai

LAPKRIČIO 22 D.

Šv. Cec'lija, pana, kankinė. — Savo vestuvių išvakarėse, Cecilija, graži ir turtinga Romenė atnaujino jaunystėje padaryta panystės apžadą. "Skaisti būk mano širdie ir kūne, nes aš turiu kitą sužadotinį, kuriuo jus nepažįstate — Mano Viešpatį Jėzų Kristų". Šis, trumpas jos sakinytis taip paveikė sužadotinio Valerijono širdį, jog jisai su savo broliu Tiberiju priėmė Katalikų tikėjimą ir buvo apkrikštyti. Už kelių dienų jiedu kartu praliejo savo kraują už šį naują tikėjimą. Vien tik Cecilija gyva išliko. Miesto seniunai, grąšindami ją mirties bausme, manė atitraukti ją nuo Krikščionybės. Ceciliją į jų grąšinimus atsakė: — "Ar jus nežinote, kad aš esu Viešpaties Jėzaus Kristaus sužadotinė. — Tada įniršę miesto seniunai liepė ją įmesti į karštų garų pirtį. Pirtyje ji išstovėjo ištisą dieną ir naktį, o visgi "liepsna nepalietė jos kūną ir net vienas jos galvos plaukas nebuvo apdėgęs. "Tuomet buvo įsakyta nukirsdinti jos galvą. Bet ji išliko gyva. Dvi dienas ir naktis su pusiau nukirsdinta galva Cecilija išgulėjo gyva. Trečioj dienoj ji atidavė Dievui savo skaisčią sielą.

Mokinkimės iš šv. Cecilijos džiaugtis visais sunkumais, ir trokšti kančių ir mirties, kad greičiau pas Dievą nuėitumėm.

LAPKRIČIO 23 D.

Šv. Klemensas, Romėnas. — Sakoma, jog šv. Klemensas buvo iš kilnios Romėnų giminės, savo jaunystėje šv. Petro, apaštalo, atverstas į katalikybę. Apaštalo žodžiai tebeaidėjo jo ausyse kai jam buvo pavesta Bažnyčios vadovybė. Jis buvo vienas iš pirmųjų ir garsiųjų tos nenutraukiamos Bažnyčios Tėvų linijos. Sunkūs tada buvo Bažnyčios vadovams laikai, nes imperatorius Domicijonas žiauriai persekio-

jo. Tada dėl šių persekiojimų pasekmė, kilo išvidinis Bažnyčios sukilimas Korintų tarpe. Šv. Klemensas turėdamas apaštališkąją galybę pasiuntė Korintams laiską, kuriame smulkiai išdėstė visą Katalikybės esmę. Jo išminties žodžiai paveikė atitolusius nuo tikėjimo Korintus. Šv. Klemensas paguldė savo gyvybę už tą Tikėjimą, kur jis paveldė nuo Petro ir kuri mokino visas tautas.

Dievas šimteropai atlygina tiems, kurie čia ant žemės gyvendami klauso jo vietininkų, kunigų. Saugok savo tikėjimą ir dorybę, kad išganytas.

LAPKRIČIO 24 D.

Šv. Jonas nuo Kryžiaus. — Šv. Jono tėvas, ištekėdamas už neturtingos našlaitės, atsižadėjo didžiųjų turtų ir vargingai praleido savo metus. Šv. Jonas, gimęs ir augęs skurde, net negalėjo pasiekti be vargo aukštesnių mokslų.

Tarnaudamas ligoninėje, jis irgi mokėsi kunigui reikalingus mokslus. 1563 metais turėdamas jau dvidešimts metų jis įstojo, kaip broliukas Karmelitų vienuolinan. Kunigai vienuoliai matydami jo nepaprastus gabumus, įšventė jį į kunigus. Buvo norėjęs iš Karmelitų vienuolijos persikelti į kitą. Šv. Teresa atkalbino jį nuo tokio savo noro ir pakvietė jį prisidėti prie vienuolijos reformos. Jo reforma, nors ir buvo generolo patvirtinta, visgi buvo senųjų brolių atmesta. Jie jį pavadino apostatų. Prieš mirtį dar buvo du kartus savo brolių vienuolių persekiojimas. Jis mirė 1605 metais ir buvo šv. Tėvo Gregorijaus XIII paskelbtas šventuoju 1726 m.

Šv. Jonas sako: — Gyvenk pasaulyje lygiai taip kad tik vien tavo siela ir Dievas būtų joje; tada tavo širdis neprisirš prie jokių žemiškų dalykų.

Šv. Kotrina Aleksandrietė, kurios šventę Bažnyčia mini lapkričio 25 dieną.

LAPKRIČIO 25 D.

Šv. Kotrina Aleksandrietė. — Kotrina buvo dora Aleksandrijos pana. Sakoma, jog prieš jos krikštą apsiereiškime ji matė šv. Paną savo Dieviškojo Sūnaus beklausančia priimti Kotriną išrinktųjų skaičiuje, bet Šventas Kūdikelis, neišklausęs Motinos maldos, nusiukė į kitą pusę. Po savo Krikšto vėl ji turėjo tą patį apsiereiškimą, bet jau šį kartą šv. Kūdikelis rengė dangišką puotą savo sužiedotiniai. Baisaijam tyronu Maksiminui II Aleksandrijon atvykusiam, Kotrinos grožis, išmintingumas ir turtas tebuvo tik priežastis ją pasisavinti. Supykęs, kad ji nepasidavė jo viliojimams, jis įsakė savo tarnams ją apnuoginti ir nuplakti. Ji pabėgo į Arabijos kalnus, kur kareiviai ją radę, nukankino. Jos kūnas gulėjo Sino kalne, kol angelai, sulyg gražaus padavimo, išklusė jos gyvos maldų, kad joks vyriškis po mirties nematytų jos kūną, nunešė į grabą.

Šventųjų išvermingumas kančiose yra natūralus jų gyvenimo reiškiny. Norėdami sekti jų išvermingumo pavyzdį, pirma pažinkime Dievo malonę.

LAPKRIČIO 26 D.

Šv. Petras Aleksandrietis. — Šv. Petras buvo Aleksandrijos Bažnyčios ganytojas Imperatoriaus Dioklecijano persekiojimo metu. Jis buvo pirmas paskelbti ekskomuniką prieš Melitą ir Arijų, ir nepaisant galingųjų prietelių užtarimo, jis griežtai laikėsi savo paskelbimo. Tai parodo, jog jis turėjo ne vien tik griežtumo ir uolumo savo darbe, bet ir nemaža išmintingumo. Visas savo pastangas dėjo ginti savo priežiūroje pavestas sielas persekiojimo žabanguose. Nuolatos jiems kartodavo seną teisę, jog norėdami mirties nebijoti, reikia pirma mirtį savyje, nustoti savo valios, ir atsižadėti visų žemiškų gerybių. Šv. Petras pats davė jiems gražų tokio atsižadėjimo pavyzdį paguldydamas savo gyvybę už tikėjimą 311 metais.

Kiek mažai tu turtingųjų įžengs Dievo karalystėn — pats Kristus yra pasakęs, kadangi jie perdaug prisirišę prie žemiškų gerybių ir turtų.

LAPKRIČIO 27 D.

Šv. Maksimas, Vyskupas. — Šv. Maksimas, pagarsėjo ne tik dėl savo maldingumo ir uolumo, kurio pasižymėjo jaunystėje, bet ir dėl sumanumo ir gailestingumo vienuolių valdymo. Pats duodamas jiems aukščiausių dorybių pavyzdį, jo žodžiai nešė vaisiaus. Džiaugėsi savo vienuoliais, kurios jis vadino savo šeima, jis išugdė jų tarpe tą malonią dvasią kuri paverčia klusnumą džiaugsmų. Apylinkės kunigai ir žmonės, tokio kiniaus pavyzdžio paveikti, išrinko jį savo vyskupu. Pradžioje nenorįs tokios garbingos vietos jis pabėgo į tyrus, bet šv. Tėvo įsakomos grįžo į Riez ir ėmėsi ganytojo darbo. Iki savo mirties 460 uoliai dirbo ir mirė visų myliamas.

Viršininkai darykite savo tarnams taip kai pridėra ir yra teisu, nes žinote, jog jūs irgi turite Visagalį Viršininką danguje, kuris jums atlygins pagal jūsų nuopelnus.

LAPKRIČIO 28 D.

Šv. Edmundas Kampijonas, Misijonierius — kankinys. — Edmundas Kampijonas gimė 1540 metais Londone, Anglijoje, žiauriame Katalikų persekiojimo laike. Pasižymėjo moksle ir tapo skizmatikų vyskupo išvestas į dijakonas. Pažinęs savo klaidą, jis iškeliavo į Airiją ir įstojo Jėzuitų vienuolijon. Baigęs savo mokslus Romoje, pasiryžo grįžti į Angliją, nors ir tada ten sunku buvo kunigams. Vis tiek grįžo ir uoliai darbavosi Katalikų tarpe Londone kuris buvo persekiotojų persekiotojų širšymas. Tokias minias atvertė prie Kristaus tikėjimo, kad valdžia ėmė į jį kreipti demėsio. Pagaliau jis buvo susektas ir įmestas kalėjiman, kur buvo žiauriai kankinimas, kad atsižadėtų tikėjimą, bet veltui. Galop

Katalikų Pasaulys

Vatikano miestas. — Vatikano radio šiandie be jokių komentarų paskelbė nacių "Tikinčiųjų į Dievą" tikėjimą, kuris atspausdintas vokiečių savaitraštyje Nordland:

"Mes nacionalistai tikime:

"(1) į dievybę; (2) į žemę motiną; (4) į likimą; (1) į mūsų kraujo kuriamąją galią (6) į savo žmonės ir jų misiją; (7) į mūsų Fuehrerį; (8) į nacionalsocialistų žmonių bendriją (9) į mus pačius".

Apsunkina Kunigus. — Londono laikraštis Catholic Times iškėlė aštrų protestą prieš Anglijos vyriausybę, kuri nusprendė, kad visi katalikų kunigai išregistruotų gaisrų budėtojais. Laikraštis pažymi, kad vyriausybė tuo būdu iškenia nepaprastai rimtą situaciją, nesiskaitydama su tikroju kunigų pašaukimu. Vyriausybė turėtų žinoti, kad kunigų misija ne ugniagesiais būti, bet rūpintis žmonių dvasiniais reikalais. Ir šioje dieviškoje misijoje kunigai neturėtų būti varžomi kokiomis kitomis karinėmis, arba valdinėmis pareigomis. Tokius neprotingus išakymus kunigams gali skeipti tik bolševikai ir naciai.

Slapta seminarija. — J.E. Vyskupas J. M. Gannon, kuriam neseniai teko lankytis Meksiką kartu su Los Angeles arkivyskupu, pasakoja, kad Monterrey apylinkėse (Meksikoje) jam teko atlankyti slaptą kunigų seminariją, kur mokinas 70 klierikų.

Vyskupas Gannon toliau pasakoja, kad Meksikai trūksta kunigų. Monterrey arkivyskupijoje darbuojasi, vos 50 kunigų, o reikia mažiausia 300 kunigų. Katedroje yra tik du kunigai. Kas sekmadienis jie turi laikyti po šešias mišias tikinčiųjų gerovei.

užsipelne kankinio kankinio vainiką lapkričio 28 d.

Sekime šį narsų sielų pavyzdį. Nesigailėkime darbo ir žodžių mūsų Tikėjimo platinime. Taip darant ir sau ir jiems užtikrinsime išganymą.

Nedrįsta įkalinti vyskupą. — Nacių vadai rimtai susirūpinę dėl Vokietijos vidaus stovio. Muensterio vyskupas Klemensas Augustas von Galen pamokslais, vyskupiskais laiskais ir protestais Reicho ministeriui denuncijavo Gestapo (politinės policijos) vartojamus metodus katalikus persekioti. Anot žinių, patsai Hitleris daug susirūpinęs ir susikrimtęs dėl šio įvykio. Policijos buvo pasisovusi vyskupą įkalinti. Tačiau Hitleris ją sulaukė nuo to žygio. Vyskupas yra didžiai populiarius tarp katalikų darbininkų Westfalijoje, kur yra Muensterio vyskupija. Pasakojama, policija nuolat buvė prie vyskupo rezidencijos.

Apaštalavimas tarp kalinių. — Anais metais Ispanijoje sutriuškimus komunistų kruviniuosius sukilimus, vyriausybė įkalino nesusėjęs į užsienį pasprukti raudonų jų vadus ir dešimtis tukstančių jų sekejų, kurie kovojo prieš gen. Franco vyriausybę, kankindami ir zudydami katalikus. Sukilėliai buvo virtę įžuliaisiais kriminalistais žudikais.

Jau ilgas laikas tarp šių kalinių sekmingai darbuojasi katalikų organizacijos, kaip tai katalikų Akcija, Sv. Vincento Pauliečio draugija ir kitos. Kalinams rengiamos misijos, tarp jų platinama katalikiška literatūra Tuo keliu daug kalinių iš naujo patraukiama katalikybėn. Be to neteisėtos kalinių santuokos įteisėjamos, jų vaikai krikštijami ir mokomi tikėjimi tiesų.

Žodžiu, Ispanijos katalikai šiandie tarp tų kariųjų kalinių vykdo didelį ir reikšmingą apaštalavimo darbą. Patikimi kaliniai išlaisvinami.

Lietuvoje

Rasti lavonai kalėjimo kieme. — Raseinių kalėjimo kieme rasti užkastie lavonai. Tarp jų yra ūkininko Guižiūno, žemės ūkio ministerijos valdininko Stabinsko ir jaunuolio Aksamitausko,, Jie iškalti ir organizuotai visų raseiniečių su gėlėmis ir vainikais gražiai palydėti į amžino poilsio vietas. Nelaimingųjų kūnai buvo baisiai sužaloti.

Berlynas. — “Deutsche Zeitung im Ostland” praneša, kad svarbiausia Vilniaus gatvė pavadinta “Deutsche Strasse” (Vokiečių gatvė). Kaip ta gatvė vadinosi anksčiau, laikraštis nesako. Iš šios gatvės esą iškraustyti visi žydai, kurie esą apgyvendinti Vilniaus ghetto.

Milžiniški nuostoliai

Skelbiama, kad per karo veiksmus Vilniuje buvo sugriauta ar apgadinta 259 namai. Nuostoliai siekia 20 milijonų rublių.

Vilniuje atidaryti vokiečių knygynas ir skaitykla. Artimiausiu laiku knygynų busių atidaryta ir daugiau.

Vilniuje pradėti įvairių gatvių praplatinimo darbai.

Vokiečiai Vilniuje

Laikraščiai praneša, kad didžioji Vilniaus pramonės įmonių dalis jau atnaujinusios savo darbą. Ypač daug darbo turinčios medžio įmonės: lentpiūvės, baldų, popierio ir kartono. Statybos medžiagos medžiagos pareikalavimas esąs labai didelis.

Laikraščių žiniomis, Vilniaus sporto rūmuose, kurie neseniai baigti statyti, įrengtas vokiečių klubas. Šiame klube susirenką vokiečiai, kurie “fuehrerio pavedimu” esą pašaukti dirbti Vilniuje.

Lisabona. — Alytaus ūkininkai, kaip praneša laikraščiai, duosniai aukoja Lietuvos Raudonajam Kryžiui ne tik žemės ūkio produktais, bet ir pinigais.

Iš Gargždų rašoma. — Vietos klebono ir bažnyčios komiteto iniciatyva grynai rūpinamasi naujos bažnyčios statyba. Dirbamos cementinės plytos, surastās naujai bažnyčiai statyti sklypas, rūpinamasi kita statybos medžiaga ir teinantį sezoną norima pradėti pačios statybos darbus.

“Bijok Dievo, ir nereiks tau bijoti jokio žmogaus”. “Jei Dievas su mumis, kas prieš mus?”... Pasitikėjimas Dievu — tai geriausias ginklas prieš mūsų sielos priešus.

Misijoms į talką

Misijų Kuopa buvo įsteigta su tikslu kuodaugiausia sielų išliuosuoti iš skaistyklos ir antrą, padėti visiems misijonieriams visokiais galimais būdais. Šį tikslą siekiame malda ir rinkimu visokiausių dalykų, kuriuos sutvarkę siunčiame misijoms. Šiuomi kviečiame ir Jus, brangieji, stoti su mumis į šį darbą savo maldomis ir pasišventimu.

Pirmučiausia, prašome rinkti visokių vartotus pašto ženklelius. Čia svarbu, kad renkant ženklus liktųsi bent maža dalelė popierio aplink ženklą jį apkarpančią ar atplėsiant. Geriausia laukti kol surenkama bent keletą svarų pašto ženklų ir tada visus ryšulėlyje atsiųsti “fourth-class” paštu, kuris pigus ir patogus. Šis siuntimo būdas visiems dalykams siųsti tinkamiausias.

Misijonieriams reikalingi ražančiai ir visoki medalikėliai todėl seni ar sutraukti ražančiai, įvairūs medalikėliai yra priimtini.

Įvairiausi blizgučiai taipogi sunaudojami: karoliai, apirankės, žiedai, seni laikrodėliai, visoks senas auksas. Jų pripildę kokią dėžę mums atsiųskite.

Kviečiame visus į talką. Šis darbas visai nesunkus, kiekvienam prieinamas, o kartu išganingas: padės misijonieriams, kurie kartais ir reikalingsiausių dalykų sau negali pasirūpinti.

Jeigu turite kokią ražančių kurį labai branginate ir kuris sutrukęs arba norėtumėte pertaisyti nauju dratu, mes sutaisysime. Auką kurią prisiųsite sunaudosime Misijų reikalams.

Aukos, pašto ženklai ir kiti dalykai siunčiami šiuo antrašu:

**Mission Club
Marian Seminary
Hinsdale, Ill.**

Kaip galima pagelbėti Marijonams?

1. Žinokite Marijonų tikslus.

MARIJONŲ tikslai išreiškiami obalsiu: KRISTUI IR BAŽNYČIAI!

Jie nori pasišvesti, dirbti, ir kentėti už Kristų ir už Jo Bažnyčios reikalus. Tie reikalai — tai Dievo garbė ir žmonių išganymas. Užtat, patys Marijonai, aukodami per Vienuoliją Dievui savo širdį, visą turta, visa valią ir gabumus, visą laiką ir visus darbus didesnei Dievo garbei, nori patys sau užsitikrinti amžinąjį išganymą, užlaikydami neturto, skaisybės ir klusnumo apžadus bei Bažnyčios nuostatus, nori taipgi padėti visiems žmonėms save išganyti, praplėčiant Kristaus karaliavimą žmonių širdyse.

Tuo tikslu Marijonai meldžiasi, dirba ir pasiaukoja. Jie leidžia laikraščius, spausdina knygas, veda mokvklas, skelbia Dievo žodi, laiko misijas, rekolekcijas, paskaitas, dirba ivairiose broliuose labdarybės ir mokslo draugijose, padeda parapijų kunigams jų šventame patarnavime žmonėms.

Pasauliniai broliai marijonai, kiek galėdami visame padeda kunigams marijonams.

2. Pasirinkit pagalbai būdus.

a. Svarbiausias dalykas yra MALDA. Be Dievo pagalbos mes nieko gera padarviti negalime. Toi gi pagalba išprašoma malda. Taigi, melskitės Marijonų Vienuolijos intencija.

b. Visada malda turi būti jungiama su DARBU. Todėl Marijonai nesigailėdami savo jėgų, dirba visu žmonių naudai. Ir Jūs galite padėti savo darbu Marijonams platinti Dievo Karalystę žmonių tarpe.

c. AUKA. Marijonai aukoja visą savo turta, laisvę ir gyvenimą Kristui ir Bažnyčiai. Kurie, vyrai, nesibijote panašios pilnos aukos, o esate laisvi, — pasiaukokite, stodami i Marijonų Vienuolija. Negalėdami duoti Dievui per Vienuoliją pilnos aukos, duokite dalinę, teikdami Vienuolijos tikslams dovanas, užrašvdami testamentus, sudarydami neturtingiems jaunuoliams paramai fondus-bursas prie Marijonų Kolegijos, teikdami aukas šv. Mišioms, ar platindami Marijonų leidžiamas knygas ir "Laivą".

Marijonų Vienuolijos Amerikoj legalis titulas yra šis: Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B. V. M. (a Corporation of Illinois.)